

LÖKE
TARTU SKOUTE
IRÜHMA AJAKIRJ.

Nr. 1.

Vebruar 1923.

x x x
x

Kaasa on mäeldud, kaasa unistatud,
ilus ja raske mõtte ümber — asutada I
rihma häälekandjat. Mitu korda on ker-
kinud see küsimus päevavalgele, mitu kor-
da on otsustatud asutada kuid ei ole
suudetud nii kaugale.

Õnne küll tuli sellest mõttest mi-
tu korda loobuda süiski ei kadunud
ta jäädavalt. Yälle kerkisid rau-
gemata mõtted. 9

Raske ja pööra oli see tee käia, mida möö-
da kandsime kiva, millest ehitasime alusmüüri,
kus pidi Lõke loitma. Kõbelised, suured elid
need kivid, mida veetasime kohale, millest teha
alusmüür.

Nii hästi kui see ka õnnestas, aga siiski
nii kaugel on ikka lõppude lõpuks jõutud, et
skoudid oma tahtmist ei lasknud enam tõr-
raks ja sulge valusalt paberile rajutades
pidi olumisa käesoleva näitlekantsija est-
mene kumner.

Kanarõna üllis, et "iga algus on raske"
ja kui juba algus tehtud, küll siis kuldagi.
Edasi ka saab, kui aga kää tahtmine ei
rauge.

Tähtsena kumab meie "Lõke", nagu kartes,
arglikult esitaks. Kuid siia ei pea ta mitte
seisma jääma, vaid ikka edasi! . . .

Kasvagu meie "Lõke" suuriks legionskõri,
et tema valgusel näeksime edasi rännata
sinna, kuhu oleme enesele seadnud siht.

Noortele.

Meie noored, siisume praegu teinud kool. Tee, mida mõnda seni oleme käinud, on õudneid lühemad. Oleg, mil see koolil oleme surnud, on mõnda ja peame juba ise tulevikku hakkama tõsisemalt vaatama. Sess on minu teid meid... talib mõist tee, mis viib kielluse maale, kus võib paistata ja lõbutseada, teine talib tee, mis viib raskemate tööde maale.

Meie seisame lahkemal, ning peame niid valima, kuhu poole sammud seada. Jah, kerge on lõbutsemisega läbi saada - valime selle!

Aga miks on siis loodud töö olma! Töö on selleks, et meie teda austama peame, peame töötama. Elu olma töötamiseta on midagi praegu võmata. Kes peab aga siis töötama? Kas peame kätt rüppe panema ja ostama kus teised töötavad - töötavad meile. Kes aga töötab siis? Kui mina ootan, et sina töötad ja sina ootad, et mina töötan, siis nälgime mõlemad. Ei! Kuidagi pole lootus enam sündsund töötama, ning kuidagi laisklema.

Noored, asuge tööle, et kindlustada tulevikku.

Tihti paatavad meie noored tühjalt töö peale, ning ütlevad: „Ah, hakkab mina temaga jändama.“ See peab kaduma! Meie peame igaks küi palgu püüdma, kus võimalik kasulikult töötada.

Üks ei jõua aga hulga kauas kuigi palgu teha, kuna hulka ühe kasuks küll. Sellepärast ühinege noored!

Ühinegem organisatsiooneks, et üheskoos jõuda edasi, sinna mäetipule, kus kumab meie tuleviku rõõsam lootus-töö ja ausus. Sellepärast püüdke austada tööd ja ausameelsust.

Peab kaduma meist laiskus ja autus. Meie ei tahaks mitte parasüüdid olla, vaid tahame omal jalgal edasi jõuda. Ja kui meie tahame, siis meie ka saame. Skouidid tuletagem omi seadusi ja käske meele, kus on kirjutet, et skout on töökas ja teeb ligemise kasuks niipalju kui võimalik. Need sõnad on jäänud senini suurema hulga skoute seas nagu hüüdjaks häälks kõrbes. Seda ei tahi mitte alla. Ei ole ju mõtet skout alla, kui tema sõhimõttest kinni ei pea, ning seda ei tee, mida nõutakse. Ühtevad mõned, et ta isegi on küllalt viisakas ja töökas, ei pruugi skouidiks hakata, - kuid see ei ole nii!

Ühtlus on jõud, mille abil jõutakse edasi. Ühinedes leiame omad need üles. Iga skout nõuab oma kaaslaselt tema pahede parandamist, mida iga korralik skout hea meeliga teeb.

Noored, jõudke otsusele ning ravigem te, mis viib raskustesse. Saagem aru et töö on loodud, et elada ja meie elame selleks, et töötada. Töötada võib aga mitmet moodi, ning meie peame ausalt töötama - kasulikult. Peame kaasakiskuma omi kaaslast ümber tormesse ja raskusse.

Kaks kallimat pärlit.

Kaht pärlit

Näen säramu,

Nii omi helgil

Helgama.

Nad paistvad muull' nii liigidul;

Kuid süski on nad minust nii kauget, kauget.

Kõik maailma vara,

Ja kalli pärlid sära

Tahan anda,

Et võita

kaht kallimat pärlit;

Mis näen säramu nii omi helgil, nii kaunilt.

Krepsaraid

Tahan nutta,

Kui need pärlid k

Kaotan ma.

Tõkkuu mind minu süde.

Kui laadis neid enam näha ei saa.

Mueteugu mustaks

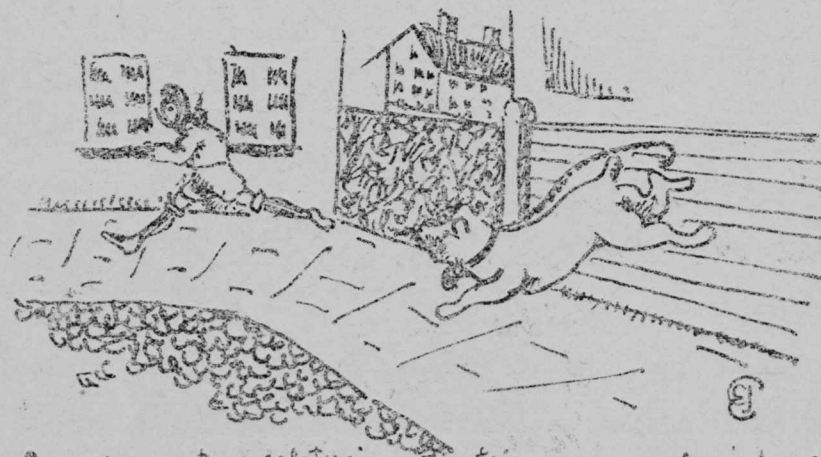
Süis maailma.

Tardugu miviks

Käin film.

Fluor nende pärlideta

On see muull' kui öö-mis tähtedeta.

Skautid saates selituse, mis teie sarnasel juhusel oleks tei-
 nud, et pääseda. Käs kõige parema selituse saadab, see saab järgi
 mine lõppe numbrist hinnata, kuna ta selitus samas numbris ilusti
 reeritud ilmselt.

Kui püisakesed. . .

Kauge maapõues on püisakesed
endid kokku kogunud ja nõuavad välja-
pääsu teed. Aranebki mäerinnaku all,
männatukakeses, allik. Kui keedes tõuseb
vesi üles astub üle läte välja ning rajab
tee. Nad püüavad ühkiida kõrgest jõust
ikka edasi. Küll kukkuvad ühelt paeki-
rilt teisele ja on vahel sunnitud koguni
mõne es peatama. Seal tulevad need
püisakesed, täis värsket jõudu, koondu-
vad kokku ning hüppavad üle takis-
tuse. All rajavad nad uue tee. Pika,
raevarikka tee tegemise järel jõuavad
nad süiski tehtud teele. Siin astu-
vad püisakesed teiste sekka, suudle-
vad ja ulatavad üksteisele käed üht-
seks rändamiseks. Rännates ühtne-
vad inimese mõistusele arusaamatute
te arrudena püisakesed ojakesteks,
ojadeks ja jägedeks.

Meie skandid olime üksikult sama-
sugused, kui piisakesed. Ühtlus tees aga kõi-
ki tugevaks, nii ka meid. Kui soovime ta-
kistuda võita, siis ühel nõul ja jõul! Kui
kui piisakesed sunnitastid vajakesid aja, ja
lõpuks jõed, nii meie saavad ühima ja
malevad.

Meie skoutide ühine siht, ühine
püüe on paremuse poole, selle pärast olgu
ka töö, aus ja õiglane. Tähtsasti töetuse
järele!

Kui meie ükskord kaome, siis jaa-
gu ka meie tehtud tee püsima, mola
mööda teised võivad käin, kui piisake-
sed aja nõvas.

Tartus 9.1.23.

J. J.

Puss.

Olime sõbra Õediga mõlemad alles
pärve kõrgused porsijõmpsiad ja käi-
sime küllakuoli istmises klassis. Õhk
Õedi must küll poolaastat noorem
ja märksa vähem, kuid kõvema ruskä-
ga oli pidin lalle tülide puhul olati alluma.

Et aga kõigist korvakakkumistest hoolimata
head sõbrad olime ja hästi läbi saime,
läh sest välja, et üksteist ikka koerustikuna
juures aitas. „Aukesõjas“ istus äeti alati minu
türal ja „lõhkus“ ikka vastased läbi.

Kord oli äedi kelleltki püssi ostnud ja kut-
sus mind endaga kaasa uut riista proovima.
Läksimegi siis kahekesi metsa püssi laskma.
Püss oli valmistatud vihmavarju torust „tuliku-
ku“ süsteemi järel. Umbes kuu talle, mõne
raud oli kinnitatud puust revolveri para-
julistse para külge. Peal oli süüde auk. Siis tuli
meil aga meel, et püssi laskmiseks rohtu vaja läheb,
ning leides, et seda kustki võtta pole, jäi püssi lask-
mine sel päeval teostamata. Järgmine päev oli
aga pühapäev ja siis pidi asi tingimata korra
saadutama. Rohu muretsemine jäi minu üles-
andeks. Et aga rohtu kustki saada polenud, tar-
vitasin koguni rusnast abinõu. Näppasin ma
kappist kaks toosi ~~tikk~~ ja tahtsin nende väärilt
püssirohuna tarvitada. Läksime siis jälle met-
sa ja töö algas. Esialt sai üks tikk süütaugule
säetud ja sinna kinnistatud. Siis sai teine too-
si tüie tikk otsast vääril krahitud ja püssi
valatud ja et võimalikult tugev paak tuleks,
kõrval tropised peale taotud.

Lahimehed me kumbki põtnud ja müraltasime-
st ei hoolinud; tahtsime ainult saaku teha.
Eedi, kui ulgur mees ja pealegi püssi omanik,
pidi esimese saaku teema. Ma seisin mõni
samm eemal ja kuulasin suu ja silmadega, et
pauk tuleb. Eedi võttis püssi ühte, tihkutoost lei-
st kätte ja hakkas tootsi tüüjega süüte-annu-
leerit tikku kraasima. Kõlas äärmiselt kõr-
valukustav pauk ja miski lendas kiunudes
ja viriselles mu kõrva äärest mööda. Põrgu-
tüüriku üle ehmatades laskis Eedi püssi
kõigest kukkuda ja ühe sika segu silma-
põrgu kaitstakse kohkumilt äksteise otsa.
Kutlu jaoksin ma siis püssi juure, et seelä-
müest üles korjata ja enlla jaoks meest laa-
dima hakkata. Imestusiks nägin aga, et püssi
süüde mugu putk lõhkis oli aetud ja ports küngat
tõkk suudus. Silmasilk märkasin müüri,
mis mu kõrva äärest mööda virises. Pidin ai-
mullt õnne tunnama, et ma mitte paari sammu
kõrva puhemal pool ei seisnud. Nü oli siis
õnnes katki ja õmanikut kahju suur. Mul
aga süüde suurem, et sõbra püssiga ühtki
plauku teha ei saanud.

nr. 1.

15. veebruar 1917,

on skoutingi sünnipäev Eestis. Iga organi-
satsioon, iga seits, ühing pühitseb omis aas-
tapäeva, s. o. seda päeva, mil pandi alus
mainitud organisatsioonile, samuti peaksid
ka skouid seda tähtsat päeva pühitsema.
Mäletatagu seda päeva skoutlikult!

Et ole tarvis mingisuguseid hiilgarasid pa-
raade, tseremoniisi, iga tarvit inimestele näi-
data, et vaat, mina pühitsen skoutingi sünni-
päeva. Misugusel kujul kujuneb päeva pü-
hitsemine rohkem väeliselt, kuna suusmiselt
skout ehk is mõtlegi, mida ta pühitseb
ja miks, vaid pühitsemine on automaatne,
teistega üheskäisv.

Skout pühitseb seda päeva teisiti. Ta
katsuge sel päeval isearanis hääteguis hää
ehk küll ta seda alati pu

Argu tekke häätegu ja oodaku siis
tänu. Ei! Flusam ja vääruslikum on hää-
tegu siis, kui ta on tehtud salaja.

Sellepärast katsuge sel päeval isearanis
hääd olla. Püüdke kodus omi vanemad iga
kohas aidata. Ja kui nad ehk siis peaksid küsi-
ma, kust see tulnud, ära ole aeglasi neile
päeva tähtsust selitama!

Lühidalt: skout katsugu võimalikult häa
su päeval olla.

Õhtul kogutagu rühmade kaupa, igaüks
oma staabi ruumesse „lõkke jutule“, mis peab ole-
ma päevakohase sisuga.

Tuletatagu meele omi eesmärgi, omi teeniseid
sellele jõudmiseks.

Arutatagu täbi, missuguseid resultate
on see püüdmine andnud. Kui leitakse, et
mõni korraldus sul puudulik, tehtagu kohe
algust parandusega. Tuletatagu meele
õesti skoutide isa, kes oma eesmärgi poole
püüdes, auga skoude kohustusi täitis meie
seast jäädavalt lahkunud.

Ärk küll lahkunud, kuid ta vaim
elab edasi meie keskel! Olgu see virgutu-
sus igale skoudile.

Seejärel: ärge jätke pühitsemata
päeva, mil nii suur tähtsus. Õesti skou-
tismi liikumises.

Jartus 12. I. 23

Ed. Laoga.

Mis on tarvis?

Tihti mõlgutan ma rooai lamades imelikke mõtteid, küll igapäevasest elus, kirjanduses ja ajaloost. Tihti kujutan mõnd energilist isikut, kellest ma raevalt kuulnud olen, küt iste silmadega elavalt omale ette; aga kui terasema hakan vaatama, pole muud kui tühi tuba, kus rüübim.

Nii ka täna. Ma mõtlesin jälle ajaloost; meie esivanemate minevikku, nende raeva ja valutatavate pühtade peale kubja pütsa all teed. . .

Mõtted kadusid. Nende asemel olusid kiiresti vahelduvad pildid.

Ma nägin ratsanikke kiiresti möödades talmust teed lähenevat. Kargasin tee kõrvalt, jooksin kaera ja viskasin mune sinna pikalt, hirmuaga üleslendmist oodates. Siis nägin niitjaid kulgana põgenevat, nad jooksiwad kõig kaeravälja möödu laiali, heitsid pikali, et ennast nõuda varjata. . . Aga nüüd tuli mul üks imelik mõte. Julgesti seisin ma püsti, süda aga värises sees. Kui püts ähvardavalt saksa käes tõusis, võtsin ma mütsi alondlikult peast. . . Siis tules aga korraga meele, et terve rahvas mu peale raa-

tal; ma raatan ümber ja näen tuhandeid
inimesi seisvat. Nõin raatarad mu peale ja
pööravad siis häbi pärast silmad kõrvale...

Ma unustan suure inimeste hulga ees oma
õijameelsuse, argluse, panen mütsi pähe ja
ajan enese sirgeks. Sel silmapilgul langeb
piits ruhisedes vastu pead. Ma ärkan...

Ah, see unenägu! Terve rahvas raatas
pealt ja ma ajasin enese sirgeks...

Ma otsin ideid, see on idee! Tarvis on en-
nast sirgeks ajada, tarvis on julgesti püsti
tõusta, tarvis on tervet rahvast õpetada sir-
geks ajama, tarvis on terve rahvas julgeks
kasmata.

R.S. 12.11.22.

Vaiki!

Puud. Ma olen neid armastanud palju aast-
taid, kuid on vait. Vait on nad, võttes vastu
loomi ja rühma, taeva päikest ja välke — on
vait. Vait peab olema skout, vait nagu in-
gvad puud — taara tammed.

Imedes maasest jõudu (rammu) sir-
gavad puud järjekindlalt tugevaks. Nende
lehed annavad varju. Isegi kliimat või-
vad need muuta — pehmendada Tugevaks

suub tu saama oma mõtete, oma isiku ja
kõigi oma olemasoleva poolest. Tuguvad isikud mood-
ustavad tugeva ühiskonna. Nagu suud mi-
tu sada aastat ühe koha peal võivad kas-
tuda, maapinna rammu fikseerimise muute-
misi saab ka skaut vähesega läbi saama.

Suured tugevad suud raiuvad, kuisgi in-
mused neid kiusavad. Nad kiusavad suudet koo-
re lõhki, murruvad nende aksid ja tallavad nen-
de juuri, kõin umakusest, mõtteta olekust,
kuijusest. Aga suud on vait. Nad võtavad
kustu tormi ja vihma, võtavad vastu päi-
kest. Kusas ma neid armastan, tugevaid
raskivaid puid. Raskima peavad ka skou-
did, võttes vastu saatuse lööke raskides.
Ka skouidid saavad häda ja kiusatust
tunda. Ka skoutid tallatakse ja murruvad.
Raskides peavad skouidid kõike seda kannu-
tama. Sellepärast, skout, ole raskne, vastu-
võttes, saatusest määratud kibeduse kari-
kaid. Astu mööda neist raskides! Astu
raskides mõtete vastu! Väiki!

„Mina“

Soov

Olgu noored ja noorte roosused,
Kasvatage noorus ja noorte aated!
Tõusku neil silmide selged sihid,
Olgu nende eesmärgiks õigluse võit!

Kui pole noortel sihte,
Ega tea oma aegade väärt:
Si maksu rüüas rüüki,
Si maksu sündaigi!

Supärasid tuguvad noored:
Jõnnake pingule, purjes, rölke õige usmaga
Ja sünda, it, õnule unne keel keel ja
Ja oleks te väev ja tõi!
Kasvatage tugevad noori!

R. S. 11.1.23.

Elevandi laps.

R. Kõplongi järgi 8d. Tasa.

Palju, palju aastaid tagasi, minu armas, põlnud elevandil nel lüti; oli ainult suur nina, umbes saaga suurune.

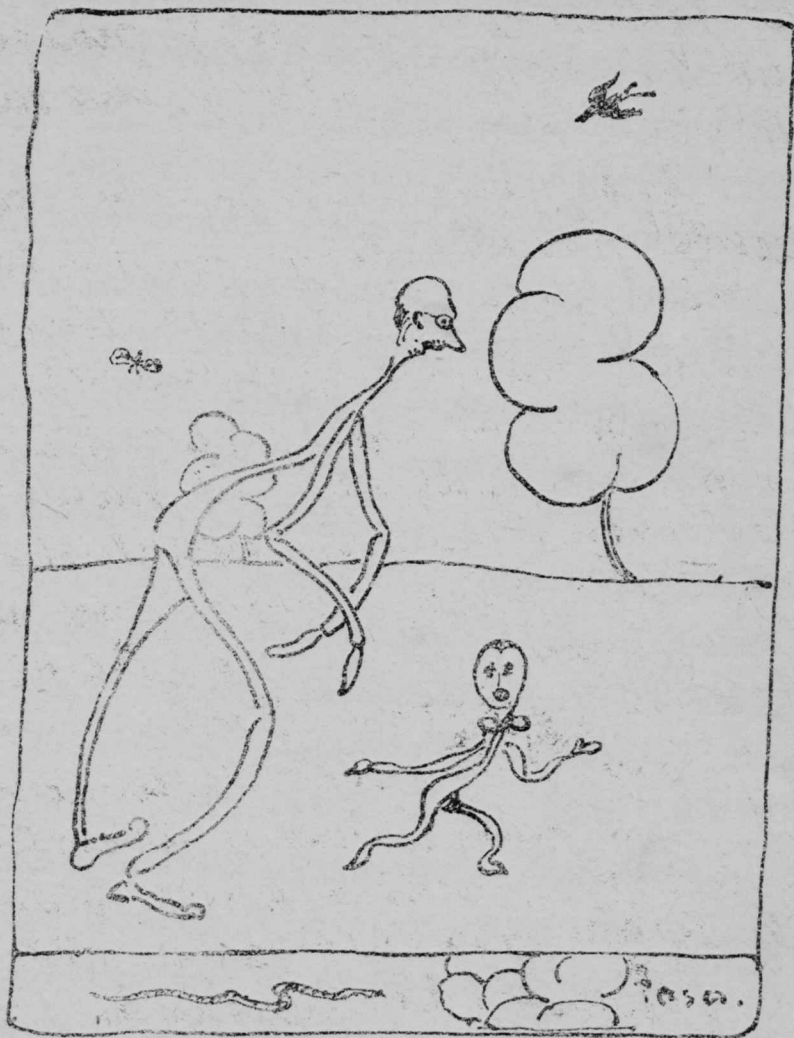
Murdugi võis elevandit teda ühelt ja teiselt poole pöördada, kuid mingisuguseid asju ta temaga tõsta ei saanud. Samal ajal elas temas noor elevand - elevandi laps. Ta selt hirmus uudishimuline, ja küsis alati räägitud suguseid küsimusi. Elas ta Aafrikas ja küsi ei suutnud ta uudishimu rahuldada.

Kord küsis ta oma täiskasvanud emalt, jaanalinna, miks sel kõrgel kenamal metsas kasvavad jaanalinad löi vastuse asemel aga teda ette tujuva, - ülitujuva ja laaga. Omalt pikalt tädi, kalkkirjanult, küsis elevandike, kust sel lapid nahale tekkinud, tädi ke virutas elevandikesele aga oma kõva - ülikõva kõbaga. Kuid räägi, jät noor elevandit uudishimuliseks. Tugevalt ja hobuse provalt küsis ta kord, miks sel nii punased silmad on, see löi teda jät le oma laia - ülilasa ja laaga. Siis küsis ta oma karrase emu, jähese käest, miks kõrvitsatel kõrvitsa mask on, kar

vane onu rüutas talle oma karvase-
üliskarvase näpaga. Kuid süski täitis
elevandikest lõpmata uudishimu. Ta
päris kõrge üle järgi, mis ta nägi, kuu-
tis, mille lõuna oledidit ehk mütsset
ta tundis. Ja kõik onud ja tädid tõu-
kasid ja löid teda, kuid süski keeste-
mas lõpmatu uudishimu.

Ühel reusal hommikul umbes pool-
päeva ajal küsis elevaldi laps ühe une
küsimise, mida val keegi küsinud pol-
nud. Ta küsis: „Mis süks krokodill
lõunaks?“ ja kõik ütlesid kokkumull
ja kõvasti „Jss!“ Süks hakkasid nad
teda peksma! peksid kaua.

Lõpuks, kui karistamine mööda
oli, nägi elevaldi laps kolokolo lin-
du. See istus keset õunalist jõõsast
ja ööks kui hüüand: „Oota ära!“
Ja elevaldike vastas: „Minu isa peksis
mind, minu ema peksis mind, minu
onud ja tädid peksid mind ja kõik
asult selle eest, et ma nii hirmus uudis-
himuline olen. Kuid süski tahaks ma
teada, mis krokodill lõunaks süks.“

Ekshusioonid: „ Oh papi, tule omate vaa-
tama, seal pöösas lipurab ak saha, aga
koore pole kuskil! ”

Holokolo karjatas kurvalt ja vastas:
„Mine suure, rohkeahalli, raike Lompopa
jõe kallastele, mis põlste puiega täiskasma-
nud ja kus palavik asub, siis saad sa seda
teada.“

Juba järgmisel hommikul, kui pööri-
päevast j enam jälgegi polnud, võttis uudis-
hommulik elefandi lapse sada naita bana-
nisi, (noori, pikmeid ja punaseid) tuhat naita
suhkru-piiliroo kasvusi, (pikki, lillasi) seitse-
kümme meloni (hagaid, valmimatusid) ja
ütles kõigile kallistele sugulastele: „Juma-
laaga, ma lähen rohkeahalli soe jõe,
Lompopo kallastele, mis põlste puiega
üle kasvanud ja kus palavik asub. Seal
näen ma, mis krokodill lõunaks sööb.“

Ja kõik sugulased hakkasid teada
süs peksma, peksid kaua, olgugi, et ta
neid üsna viltsakalt järele jätta palus.

Lõpuks läks elefandike siiski mi-
nema. Tal oli küll veidike soe, kuid selle
üle ei ometanud ta sugugi. Minnesi
ta melonisi, kuna koorid maha püüdes-
srd; ülestõsta ta neid li saanud.

Esite läks ta Hegemist Kimberli
linnani. Kimberlist kuni Kama maakonda,

Tervitusi

I Rühma II aastapäeva puhul saatsid organisatsioonid ja riigid:

1. Territan rühma, tema teise aastapäeva puhul.
Rühma vanem: G. Kalkun.

2. Pareim ühnesool aastapäevaks!
Valga skoutide nimel Murk.

3. Soovin ta II aastapäeva puhul õnne ja kõrge paremat edu tulevikus.

Sõm. J. Joderova (Hõim sk. p.)

4. I Rühmale tema teise aastapäeva puhul õdu ja õnne tulevaseks tööks!

Tartu Noorseppade Pea korter.

5. Tõiseile ühkujaile tänu eest püüvust jõudu!

Tartu Seminari asural. Noorseppad.

6. I Rühma ta teisel aastapäeval tervitab edu sooviga tulevikus.

Tartu Seminari kujutava Tardel R.

7. I Rühma II aastapäeva puhul tervitab ja ühtlasi kõrge paremat tulevikku soovib

J. Op. Seminari Muusika R.

Peale selle tervitati Rühma aastapäeval suusõnaliselt külga organisatsioonide ja teiste riikide poolt.

Tahaksin loota, et need tervitused ja õnne soovid skouter vastukõla levaksid,

et viigutaks neid veel aegaramale tööle
püüdes üksteisele abiks olla kõrgemate ees-
märkide, saavutamisele ja alla „alasti
valmis!

Sellek. elu ja tervet!

E. Laager

end. J. H. Päälik

(12. I. 23.

Teated.

Jõutuse andmine rühmas

Rühm kavatses reebnuri kuu algul skouti
tõotust ära anda, mis suab sündima rühma
asupaigas - Seminaris.

Kavatsetakse

käesoleval poolel korraldada võimalikult
palju referaate lõkkepütte, kust osa võtavad
kõik rühma liikmed.

Muusika rühm.

Teisipäeval 10. I. 23. oli malera Käbis muusi-
ka rühma asutamise koosolek, kus rühmale
alus pandi. Koosolekul valiti ajutine rüh-
mapäälisk ja vanem skout, kes asja han-
kaval korraldama. M-rühma liikmed
võivad ka teistes rühmes tegutseda.

O-ch.

Päevakäskud.

Päevakäsk #17.

Tartu Skoutide Tühtmale, 8. det. 1922a.

§ 1.

Arvatakse heakskiit, et Tühtma peaskoosolekul
6. XII. 22. võeti aukohtu ja hääle „Lõke“ põhikirjal teatav.

§ 2.

Kohustan skoutide häälekandjaid kaastöö tegema
Ühtlas: kohustan loomelisel oma otsuselele kohus-
te täitmisele aunda.

§ 3.

Tühtma staap otsustas Semmuri Humanitaar
ringi lugemistunde teatada, Eesti skout'iga

§ 4.

Määrati enne asemel 10 tühtma aastapäevale
esitajana pääleku aiti sk. G. Saare. 12. XII. 22.

Tartu Sk. Tühtma

Päälis: (allkiri)

Kinnitavad: (allkiri)

9. XII. 22.

Päevakäsk #18.

Tartu Skoutide Tühtmale, 22. det. 1922a.

§ 1.

Arvatakse tänu skoutide, kes Semmuri jõulise
õhtu heaks korralduslikuks kuratööri kaastöö aita.
s.d.

§ 2.

Jõulude tules ja õpeaasta lõppedes, lopetan
viimase tegevuse kuni uude juure tulemisseni.

Kõrgile skoutile hüüan rõõmsalt: „Olge peale
pühi paremad, kui ette seda enne pühit!“

Rõõmsaid pühi!“

Tartu Skoutide Maleva

Viimane päev. (allkiri.)

Rühmanem: (allkiri.)

Päevakäsk #14.

Tartu Skoutide I Rühmale „8“ aas. 1923a.

§ 1.

Õpetööd algades uue aastaga, algab ka I. S. I Rühma
oma tegevust peale jõulu vahelajaga

Julgust ja võrskust uuel aastal tööle andes rühmale!

Tartu Skoutide I Rühma

vanem: (allkiri.)

Päälis: (allkiri.)

„Lõkke“ toimkond:

Peatoimetaja: Ott. Siibach.

Peatoimetaja abi: Aug. Kümnik.

Kirjatoimetaja: Johanson.

Kirjatoimetaja abi: Elm. Arvo.

Laenukandja: Ott Raots.

Sisu

1.	x	
2.	Naortele.	Teieaja.
3.	Tervis.	Ed Looga.
4.	Kaus kallimat pärlit.	- R -
5.	Kui piisakeses.	Hy.
6.	Püss.	R. S.
7.	15 rubr. 1917.	Ed Looga.
8.	Mis on tarvis?	R. S.
9.	Vaini!	"Mina".
10.	Soor.	R. S.
11.	Eleantii laps.	R Kiplingi järele.
12.	Kaya ülesanne R.	J.
13.	Üleskutsu.	Hy.
14.	Territused.	Ed Looga.
15.	Teated.	O. ch.
16.	Päevakäsud.	J. R. Päälik.

Tartu Opetajate Seminari
 opalograph.
 Johanson's original.

Kind 20 marka